

Ple de les Corts Valencianes celebrat el dia 25 d'octubre de 2001. Comença la reunió a les 10 hores i 12 minuts. Presideix la Molt Excel·lent Senyora Marcela Miró Pérez. Sessió plenària número 53. Segona i darrera reunió.

Declaració institucional sobre la globalització dels drets humans

La senyora presidenta:

Senyories, pregue que ocupen els seus escons.

Vaig a donar lectura d'una declaració institucional subscrita per unanimitat de la Cambra i firmada pels tres grups parlamentaris.

“Declaración institucional.

Les Corts Valencianes declaran su adhesión a la petición de globalizar los Derechos Humanos.

Al mismo tiempo, les Corts Valencianes manifiestan que el incumplimiento reiterado de los Derechos Humanos constituye una ofensa a la dignidad humana.

Les Corts Valencianes se muestran partidarias de globalizar los Derechos Humanos y de la creación de un marco legal internacional que permita el cumplimiento efectivo de la Declaración Universal de los Derechos Humanos.”

Punt 4 de l'ordre del dia, moció subsegüent a la interpel·lació al conseller de Sanitat sobre política general de la Conselleria de Sanitat en matèria de recursos estructurals, tècnics i humans en relació amb els serveis de psiquiatria infantil en la sanitat pública del País Valencià, presentada pel Grup Parlamentari Esquerra Unida.

Per a la presentació i defensa, té la paraula la senyora Llinares, en representació d'Esquerra Unida.

Moció subsegüent a la interpel·lació al conseller de Sanitat sobre política general de la Conselleria de Sanitat en matèria de recursos estructurals, tècnics i humans en relació amb els serveis de psiquiatria infantil en la sanitat pública

La senyora Llinares i Llorca:

Senyories.

Al mes d'octubre de 1999 va comparéixer el senyor conseller de Sanitat, a petició d'Esquerra Unida, a explicar-nos la seua possible actuació sobre salut mental, la seua possible planificació.

Vam descobrir que no tenia cap planificació respecte a salut mental en general, i que quasi desconeixien els problemes mentals de la infantesa i l'adolescència.

Aleshores, i com a conseqüència de la constatació d'eixe desconeixement, vam presentar una interpel·lació sols referida a aclarir la política general en matèria de recursos de tot tipus referits a serveis de psiquiatria infantil. Tampoc van aclarir massa.

Al nostre desig de concreció se'ns va contestar amb vaguetats. Quan li exigíem programes de realitzacions se'ns

parlava de temes no relacionats ni de lluny ni amb concrecions ni amb realitzacions, i vam optar per presentar aquesta moció, per tindre el tema bianualment o anualment *al candelero*.

I dic bianualment o anualment perquè és el que tarda a debatre's a aquesta Cambra una proposta d'Esquerra Unida, entre un o dos anys. I crec que sé per què tarden tant. Vull pensar que als responsables de Sanitat els dona vergonya vindre una i altra vegada a prometre que faran, a prometre que construiran, a tirar balons fora, a posar de manifest que res han fet, que res faran...

La senyora presidenta:

Un moment, senyora Llinares.

Per favor, senyories, pregue silenci.

Continue, senyora Llinares.

La senyora Llinares i Llorca:

...a posar de manifest la seua despreocupació per la salut mental pública en general i la infantil en particular.

I com vull pensar que els dona vergonya tanta despreocupació, encara que les coses s'eternitzen, insistisc.

Concretament, aquesta moció subsegüent a una interpel·lació sobre recursos estructurals, tècnics, humans, etcètera, en relació amb els serveis de psiquiatria infantil, fou presentada l'11 de maig de l'any 2000, o siga, fa un any i sis mesos que s'ha presentat, i es veu hui.

Està claríssim que per part de la Conselleria de Sanitat res s'ha fet per a crear una infraestructura de serveis de psiquiatria infantil i sobretot de psicologia. I res es vol fer, torne a repetir, res es vol fer.

I per això les propostes nostres no avancen ací a les Corts. Dormen en un calaix. I quan sobre el paper, sobre el paper de la premsa, als periòdics, creen un servei, resulta que no es gasta. No tenen necessitat d'eixe servei, no el posen en funcionament mai, com ha passat amb els quatre llits per a ingrés de xiquets a l'Hospital de Sant Joan, que quan una xiqueta de 13 anys el necessita no la ingressen.

Ho ha dit una resolució del Consell de la Unió Europea del 18 de novembre de 1999, sobre la promoció de la salut mental: “Sin salud mental no hay salud”. I hui la patologia mental ja constituïx el 12,5% del cost econòmic de les malalties, sent la depressió la primera causa d'incapacitat. Dades que els done perquè les seues senyories la sanitat sempre la mesuren en diners i no en benestar.

Però a les seues senyories no els importen les dades. I així, al Decret 81/1998, de 4 de juny, on es definixen i s'estructuren els recursos sanitaris i assistència psiquiàtrica, sols de passada es parla de salut mental infantil a l'article 17, unitats específiques, que diu: “Podran crear-se unitats específiques de trastorns de l'alimentació o altres, així com en el seu cas de salut mental infantil i psicogeriatría”.

Cal recalcar allò d'“en el seu cas” referint-se a la salut mental infantil i a la psicogeriatría, que eixa és l'altra.

I al seu tan publicitat Pla de salut, a l'apartat 3.2.6, salut mental, “objetivos del Plan de salud”, objectiu 19, “diseñar un programa específico para los trastornos mentales de la infancia y adolescencia”. Tot sempre propostes vagues, indeterminades i que no comprometen a res. Això